

Rozsudky slovenských súdov v súťažných veciach

KATARÍNA FODOROVÁ

PROTIMONOPOLNÝ ÚRAD SLOVENSKEJ REPUBLIKY, BRATISLAVA

V tomto príspevku sa zaoberám rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, ktorý sa týka dohody na trhu predaja osobných automobilov na území Slovenskej republiky.

1. Krajský súd v Bratislave: Dohoda na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky

Protimonopolnému úradu SR (ďalej ako „úrad“) bol doručený rozsudok Krajského súdu v Bratislave¹, ktorým rozhodoval v právnej veci žalobcov: 1. Š - AUTOSERVIS Vranov, s.r.o., 2. AUTOCOMODEX TRNAVA, spol. s r.o., 3. DOVE, s.r.o., 4. HÍLEK a spol., a.s., 5. AUTOCENTRUM BYSTRJANSKY, spol. s r.o., 6. Auto Gábrriel, s.r.o. Košice, 7. Autoprofit, s.r.o., 8. G A L I M E X s.r.o., 9. A R A V E R a.s., 10. DS – CAR, s.r.o., 11. AUTOMAX PLUS s.r.o., 12. AUTONOVO, a.s., 13. PO CAR, s.r.o., 14. Auto Unicom, s.r.o., 15. Auto Unicom Zvolen, s.r.o., za účasti ďalších účastníkov konania, a to: 1. Porsche Slovakia, spol. s r.o., 2. Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o. a 3. BOAT a.s., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady úradu č. 2020/DOH/POK/R/15 zo dňa 15. 5. 2020 a o návrhu žalobcov 9 až 13 na podanie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie, ktorým zrušil druhostupňové rozhodnutie Rady úradu ako aj prvostupňové rozhodnutie úradu² a vec vrátil prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmaných rozhodnutí bola dohoda obmedzujúca hospodársku súťaž, posudzovaná ako jeden trvajúci delikt, uzatvorená medzi predajcami a importérom vozidiel značky Volkswagen. Protisúťažná dohoda spočívala v dojednaniach o výške maximálnych zliav poskytovaných zákazníkom, vo vecnom a územnom rozdelení trhu a zákazníkov, vo výmene citlivých obchodných informácií a v koordinácii postupu pri predkladaní ponúk do verejných obstarávaní, obchodných verejných súťaží alebo iných obdobných súťaží, ktorá mala za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže na trhu predaja nových osobných a úžitkových motorových vozidiel značky Volkswagen na území Slovenskej republiky prostredníctvom priameho alebo nepriameho určenia cien tovaru, rozdelenia trhu a koordinácie podnikateľov vo verejnom obstarávaní, v obchodnej verejnej súťaži alebo inej obdobnej súťaži, v súvislosti s verejným obstarávaním, obchodnou verejnou súťažou alebo inou obdobnou súťažou a ktorá je podľa § 4 ods. 1 v spojení s § 4 ods. 4 písm. a), c) a f) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona

Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení účinnom do 17. 4. 2016 a podľa čl. 101 ods. 1 písm. a) a c) Zmluvy o fungovaní Európskej únie zakázaná. V prípade jedného účastníka konania Auto Unicom, s.r.o. vzhľadom na jeho odlišný čas pôsobenia v dohode, bol aplikovaný zákon č. 136/2001 Z.z. v znení účinnom do 30. 6. 2014.

V konaní bolo aplikované aj európske právo - čl. 101 ZFEÚ, predovšetkým s ohľadom na to, že

v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ horizontálne dohody obmedzujúce hospodársku súťaž zahŕňajúce celé územie členského štátu sú spravídla spôsobilé ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi. Posudzovaná dohoda predstavovala v zmysle zaužívanej judikatúry súdov Európskej únie tzv. ťažký kartel, ktorý už svojou povahou má za cieľ obmedzenie hospodárskej súťaže. Dohoda, ktorá môže ovplyvniť obchod medzi členskými štátmi a má protisúťažný cieľ, predstavuje vzhľadom na svoju povahu a bez ohľadu na jej konkrétne účinky citelné obmedzenie hospodárskej súťaže, t.j. jej vplyv nie je bezvýznamný.

Začatiu konania predchádzalo podanie leniency žiadosti o neuloženie pokuty spoločnosťami Porsche Slovakia, spol. s r.o. (importér) a Porsche Inter Auto Slovakia, spol. s r.o. (PIASK).

Na ich základe úrad vykonal v roku 2016 inšpekcie v priestoroch spoločností HÍLEK a spol., a.s. a A R A V E R a.s. Úradu boli následne predložené aj ďalšie leniency žiadosti, a to spoločnosťami Autoprofit, s.r.o. a BOAT, a.s.

Pôvodne vydané prvostupňové rozhodnutie z roku 2018³ bolo Radou úradu⁴ zrušené a vrátené úradu na nové prejednanie a rozhodnutie. Rada úradu v danom rozhodnutí konštatovala najmä pochybenie v prípade postupu úradu pri posudzovaní postavenia spoločností AUTOMAX PLUS a Auto Unicom Zvolen, keď úrad nesprávne posúdil prenos zodpovednosti, tzv. ekonomické nástupníctvo.

Následne vydané prvostupňové rozhodnutie úradu z roku 2020 Rada úradu zmenila v časti uloženej sankcie.

V konaní pred správnymi orgánmi bolo preukázané nasledovné. Účastníci konania ako autorizovaní predajcovia značky Volkswagen majú uzatvorené zmluvy s importérom, s podnikateľom Porsche Slovakia. Podnikateľ Porsche Slovakia až na určité výnimky už priamo vozidlá nepredáva konečnému spotrebiteľovi. Z podkladov získaných úradom vyplynulo, že dohoda sa týkala všetkých kategórií zákazníkov, ktorým dodávajú účastníci konania, t.j. individuálni (retailoví) zákazníci, tzv. fleetoví zákazníci,

¹ Rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 2S/166/2020 – 1820 zo dňa 29. júna 2021.

² Rozhodnutie úradu, odboru kartelov č. 2020/DOH/POK/1/2 zo dňa 3. 2. 2020.

³ Rozhodnutie úradu, odboru kartelov č. 2018/DOH/POK/1/40.

⁴ Rozhodnutie Rady úradu č. 2019/DOH/ZPR/R/19 z 12. júla 2019.

operatívny lízing, verejné obchodné súťaže alebo obdobné výberové konania, verejní obstarávatelia a obstarávatelia.

Účastníci konania, ktorí využili leniency program v konaní predložili dôkazy proti sebe tým, že priznali svoju účasť na dohode obmedzujúcej súťaž a svoje tvrdenia sa snažili preukázať dôkazmi vo forme vyjadrení a najmä formou písomnej komunikácie medzi nimi pochádzajúcej z rozhodného obdobia existencie kartelu, čo zvyšovalo ich dôkaznú hodnotu. Úrad ako aj Rada úradu v konaní rozhodovali na základe súboru dôkazov získaných jednak od leniency žiadateľov, dôkazov získaných samotným úradom počas vykonaných inšpekcií ako aj oslovením ďalších subjektov ako vyhlasovateľov verejných obstarávaní a obchodných súťaží. Určité rozpory vo vyjadreniach účastníkov konania boli odstraňované prostredníctvom ústnych vypočutí pred úradom.

Úradom získané dôkazy preukázali rôzne druhy zakázanej komunikácie medzi účastníkmi konania, a to buď na bilaterálnej úrovni medzi dvomi predajcami alebo medzi viacerými či všetkými predajcami. V niektorých prípadoch bol súčasťou komunikácie aj importér. Niektorí účastníci dohody boli v komunikácii aktívni, iní boli iba prijímateľmi správ. Získané dôkazy pritom preukazujú aktívnu rolu predajcov, keď títo iniciatívne kontrolovali dohodu o nekonkurovaní si, navzájom si odchýlky od dohody vyčítali a opakovali si sľubovali budúcu zakázanú spoluprácu. Viaceré úradom získané dôkazy preukázali tiež komunikáciu medzi distribútormi ohľadom reálne účtovaných zliav, keď sa distribútori navzájom informovali o účtovaných cenách. Preukázané zakázané kontakty boli počas osobných stretnutí a predovšetkým prostredníctvom emailovej komunikácie. Účastníci dohody využívali dokonca sofistikovanú šifrovanú komunikáciu, keď spoločnosť DOVE adresovala všetkým predajcom návrh na výšku zliav zašifrovaný v texte o ubytovaní.

Zvlášť bola v konaní vyhodnocovaná účasť importéra, a to aj s ohľadom na početné námietky účastníkov konania týkajúce sa spôsobu jeho účasti na protisúťažnom konaní, keď niektorí účastníci konania tvrdili, že dohoda bola iniciatívou práve importéra. V tejto súvislosti bola preto riešená otázka, či ide o dohodu horizontálnu alebo má protisúťažné konanie povahu vertikálnej dohody. Správne orgány v tej súvislosti posudzovali, či nedochádzalo ku kontrole dodržiavania dohody zo strany importéra a jej vynucovaniu, resp. či neaplikoval unilaterálnu politiku vedúcu k zakázanej dohode. V konaní bol prijatý záver, že importér sa síce určitým spôsobom angažoval v obchodnej politike svojich dilerov aj tým, že im poskytoval odporúčania pre výpočet marže s cieľom zabrániť, aby neboli v strate, a to aj s ohľadom na plnenie ich záväzkov voči nemu, avšak v súvisiacom administratívnom spise absentovali dôkazy, ktoré by mohli jednoznačne podložiť tvrdenia niektorých účastníkov konania, že práve importér inicioval posudzovanú dohodu. Naopak z dôkazov bolo nepochybné, že prebiehala intenzívna komunikácia medzi predajcami, a to aj bez účasti importéra alebo tak, že mu táto bola dávaná iba na vedomie. Neboli získané dôkazy, ktoré by nepochybne preukazovali, že importér zaviazal svojich predajcov na dodržiavanie určitej ceny, v tomto prípade maximálnej zľavy, t.j. že by on priamo iniciatívne obmedzoval ich slobodu nezávislej tvorby cien (či už prostredníctvom určenia ceny, resp. jej zložky (zľavy) alebo prostredníctvom odporúčanej ceny s efektom dodržiavanej ceny.

V konaní bolo preukázané obmedzenie vnútroznačkovej súťaže medzi predajcami zn. VW a nie aj medziznačkovej súťaže,

keďže neboli identifikované dôkazy preukazujúce snahu o nedovolené ovplyvňovanie súťaže medzi značkou VW a inými konkurenčnými značkami v predmetnej kategórii vozidiel. Účastníci konania napriek svojim tvrdeniam nepreukázali donucovanie zo strany importéra pod hrozbami výpovede distribučnej zmluvy či nevyplácania individuálnej podpory, hoci ako niektorí tvrdili, dohodu nedodržiavali. Vzhľadom na uvedené bola posudzovaná dohoda v správnom konaní vyhodnotená ako horizontálna s účasťou importéra.

V konaní bol teda prijatý záver, že importér prostredníctvom svojich zamestnancov iba napomáhal fungovaniu niektorých aspektov dohody, čo však nemá vplyv na horizontálnu povahu posudzovanej dohody uzatvorenej medzi predajcami. Úrad sa zaoberal aj posúdením, či táto dohoda v takejto forme mohla fungovať aj bez prispenia, resp. vedomosti importéra a dospel k záveru, že spoluúčasť importéra pre fungovanie dohody nebola potrebná, nakoľko jednotlivé aspekty dohody upravovali len vzťahy predajcov na horizontálnej úrovni. Cieľom dohody malo byť zníženie konkurencie medzi predajcami, aby si títo mohli zachovať stabilné podiely na trhu a vyššie zisky. Takéto správanie môže bezpochyby prinášať aj ekonomické benefity pre importéra, ktorý v tomto prípade, ako preukázali dôkazy, uvedenú dohodu toleroval a napomáhal jej.

Rada úradu v správnom konaní uložila pokuty v súhrne vo výške 6 729 537,80 eur; dvom účastníkom konania pokuty na základe leniency žiadosti neuložila a v dvoch prípadoch leniency žiadateľov pokuty znížila. Jeden z účastníkov konania sa úspešne v konaní urovnal. V jednom prípade bol uložený zákaz účasti vo verejnom obstarávaní na dobu troch rokov.

Rada úradu odmietla v konaní predložené námietky o likvidačnom charaktere pokuty. Rada úradu však zohľadnila výnimočnú situáciu, kedy v čase vydania rozhodnutia nebolo úplne objektívne možné, s ohľadom na ďalší vývoj mimoriadnej situácie súvisiacej s pandemiou vírusu COVID-19, posúdiť dopady v súvislosti so schopnosťou zaplatiť pokutu jednotlivými účastníkmi pokuty. Rada úradu pritom prihliadla na možnosť odkloniť sa v zmysle metodického pokynu úradu na ukladanie pokút vo výnimočných situáciách od tam uvedených štandardných postupov pri výpočte pokuty a znížila pokutu o 5%. Rada úradu prihliadla na skutočnosť, že prevádzky predajcov áut boli povinne uzavreté počas obdobia 37 dní (od 16. 3. 2020 do 21. 4. 2020). Rada úradu tiež predĺžila štandardne určenú lehotu na zaplatenie pokuty zo 60 na 180 dní. Súčasne však zdôraznila, že ide o špecifický postup, ktorý predstavuje odklon od bežnej praxe odôvodnený výnimočnou situáciou, ktorá nemôže byť vnímaná ako precedens pre budúce prípady.

KS BA po preskúmaní oboch rozhodnutí dospel k týmto záverom. Súd odmietol návrh žalobcov na prejudiciálnu otázku⁵.

⁵ „Má sa čl. 27 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v čl. 81 a 82 Zmluvy vykladať v tom zmysle, že zásada práva na obhajobu je porušená, ak ústredný orgán štátnej správy na úseku ochrany a podpory hospodárskej súťaže (Protimonopolný úrad Slovenskej republiky) v štádiu po začatí súťažnosprávneho konania a potom, čo došlo k zverejneniu výzvy pred vydaním prvostupňového rozhodnutia a v dôsledku uvedeného aj k odtajneniu celého administratívneho spisu, izolovane a osamotene vypočúva žiadateľov o leniency k podstatným skutkovým otázkam týkajúcich sa protisúťažného konania, ktorého prešetrenie je predmetom daného súťažnosprávneho konania, bez

Podľa názoru KS BA tento nie je povinný položiť predbežnú otázku Súdnemu dvoru EÚ, pretože proti jeho rozhodnutiu je v zásade prípustná kasačná sťažnosť, a preto takýto postup by prináležal až kasačnému súdu. Navyše, vnútroštátny súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ (C-93/78, *Mattheus*). Okrem toho KS BA považoval návrh žalobcov za neopodstatnený, keďže navrhovaná otázka sa síce týkala čl. 27 Nariadenia č. 1/2003, ale toto ustanovenie upravuje procesný postup Európskej Komisie, čo vyplýva aj zo samotného znenia tohto ustanovenia, ktorá nie je účastníkom konania v predmetnej právnej veci. Už len z tohto dôvodu považoval súd položenie a zodpovedanie otázky za bezpredmetné, ktoré by ani v abstraktnej rovine neprispelo k vyriešeniu veci.

KS BA zrušil obe rozhodnutia vo vzťahu k spoločnosti Auto Unicom, s.r.o. z dôvodu uplynutia osemročnej objektívnej lehoty na uloženie pokuty, ktorá uplynula dňom 17. 5. 2020. Rada úradu síce vydala rozhodnutie už dňa 15.5.2020 a toto aj v rovnaký deň doručovala do elektronickej schránky účastníkov konania, avšak účastníci rozhodnutie neprevzali, resp. nechali uplynúť lehotu, čím došlo k fikcii doručenia a rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť až po 17. 5. 2020. V prípade ostatných účastníkov konania však k uplynutiu lehoty na uloženie pokuty nedošlo, keďže ukončenie ich účasti na dohode bolo preukázané k neskoršiemu dátumu ako v prípade Auto Unicom, s.r.o.

KS BA odmietol námietku žalobcov o oneskorenom začatí sankčného konania po obdržaní leniency žiadosti s odkazom na to, že zákonodarca v zákone č. 136/2001 Z.z. neurčil osobitnú lehotu na začatie konania o správnom delikte.

Žalobcovia namietali, že úrad neurčito definoval predmet inšpekcie v priestoroch podnikateľov ARAVER a HÍLEK v dňoch 18.4.2016 - 20.4.2016, čo spôsobilo realizáciu tzv. *fishing expedition*, čo KS BA rovnako odmietol. S odkazom na relevantnú európsku judikatúru uviedol, že poverenia na vykonanie inšpekcie sú formulované veľmi podrobne, predmet inšpekcie, dátum a čas jej výkonu, spolu s označením hľadaných dôkazov, odôvodnením a poučením o oprávneniach inšpektorov, právach a povinnostiach podnikateľa, v ktorého priestoroch a dopravných prostriedkoch má byť inšpekcia vykonaná, ako aj špecifikáciou účelu inšpekcie a možnosti uloženia poriadkovej pokuty, splňajú podmienky určitosti, zrozumiteľnosti, detailnosti a nezameniteľnosti s inou inšpekciou v prípadnom inom konaní. Uviedol tiež, že vzhľadom na to, že nešlo o inšpekciu iných ako podnikateľských priestorov alebo iných dopravných prostriedkoch podnikateľov ARAVER a HÍLEK nebol potrebný predchádzajúci súhlas súdu s inšpekciou.

Za právne nedôvodné považoval KS BA aj námietky voči výroku rozhodnutia, ktorý považoval sa zrozumiteľný a v súlade so zákonom.

Námietku žalobcov, že úrad vykonal inšpekciu ešte pred začatím správneho konania rovnako tak odmietol s tým, že zákon č. 136/2001 Z.z. v žiadnom ustanovení nepodmieňuje vykonanie inšpekcie predchádzajúcim začatím administratívneho konania.

KS BA dal za pravdu správny orgán aj v tom, že nepochybili, keď odmietli duplicitný výsluch a vyjadrenia štatutárnych zástupcov účastníkov konania aj v postavení svedkov.

oboznámenia ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov a bez možnosti účasti ostatných účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov na tomto „osamotenom“ vypracovaní žiadateľov o leniency?.

Súd sa stotožnil tiež s názorom Rady úradu pokiaľ išlo o námietku žalobcu Auto Gábiel, že mu v administratívnom konaní nebola poskytnutá dostatočná lehota na zvolenie si nového právneho zástupcu po tom, čo odvolal plnú moc dovtedajšiemu právnenému zástupcovi pre názorové rozpory, a to v čase pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. KS BA poukázal na to, že žalobca vedel o názorovom konflikte medzi ním a jeho právnym zástupcom dokonca ešte pred doručením výzvy Rady úradu na vyjadrenie pred vydaním druhostupňového rozhodnutia. Je pravdou, že účastník konania má právo dať sa zastúpiť právnym zástupcom podľa § 17 ods. 1 Správneho poriadku, ak však účastník konania vie o zásadných rozdielnych názoroch medzi ním a jeho právnym zástupcom, je povinný to riešiť vo vlastnom záujme tak, aby neohrozil priebeh administratívneho konania, najmä za situácie, keď sám namietka neprimeranú dĺžku administratívneho konania, ku ktorej ďalšiemu predĺženiu by svojim postupom nepochybne prispel. Postupom, keď Rada úradu predĺžila lehotu na vyjadrenie sa k výzve pred vydaním druhostupňového rozhodnutia o ďalšie tri dni na účel zvolenia si nového právneho zástupcu, neporušila jeho právo na poskytnutie právnej ochrany prostredníctvom právneho zástupcu v zmysle čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 47 ods. 2 Ústavy SR a § 17 ods. 1 Správneho poriadku. Rada úradu podľa súdu pri predĺžení lehoty na vyjadrenie dostatočne zohľadnila právo žalobcu na primeranú obhajobu aj ostatné zásady platné v správnom konaní a postup žalobcu vyhodnotila ako snahu o neodôvodnené prietahy v konaní. Preto bolo neprimerané požadovať od Rady úradu, aby určovala lehoty na hľadanie nového právneho zástupcu a aby tento mal ďalší čas na oboznamovanie sa s prípadom od začiatku; to všetko v situácii tesne pred vydaním druhostupňového rozhodnutia.

KS BA vytkol správny orgánom nasledovné závery:

Súd poukázal na to, že posúdenie dohody ako vertikálnej alebo horizontálnej má vplyv na posúdenie aplikácie programu zhovievavosti – leniency a prípadné neuloženie pokuty alebo zníženie pokuty až o 50%. Hoci úrad uviedol, že žiadatelia o leniency 1 a 2, teda importér Porsche Slovakia a predajca PIASK, patria do jednej ekonomickej skupiny, preto akceptoval leniency žiadosť oboch podnikateľov a ani jednému z nich neuložil pokutu, bližšie sa už nezaoberal splnením podmienok vzájomnej kontroly medzi importérom Porsche Slovakia a predajcom PIASK. Nestačí podľa súdu v rozhodnutí stroho uviesť, že ide o podnikateľov patriacich do jednej ekonomickej skupiny, ktorých vlastní rovnaké subjekty, bez vysvetlenia, verifikovania a preukázania tohto záveru.

V posudzovanej veci ide podľa názoru KS BA o vertikálnu dohodu, pretože v nej či už aktívne alebo pasívne vystupovali podnikatelia na dvoch rôznych úrovniach distribučného reťazca. Na jednej úrovni pôsobil importér Porsche Slovakia a na druhej úrovni pôsobili predajcovia, ktorí patria do predajnej siete importéra. Ak by importér nebol účastníkom posudzovanej dohody, nemal by dôvod o nej vedieť, prípadne organizovať podujatia, na ktorých sa preberali zľavy pri predaji vozidiel značky VW, a zúčastňovať sa na nich. Z dokazovania, ktoré bolo v správnom konaní vykonané, podľa KS BA vyplýva viac-menej pozorovateľská (nie však pasívna) pozícia importéra, ktorý mohol v prípade potreby do dohody zasiahnuť. V tejto súvislosti poukazuje súd na judikatúru Všeobecného súdu (T-99/04) „pre vyvodenie zodpovednosti voči konkrétnemu podnikateľovi za účasť na dohode

obmedzujúcej súťaž nie je nevyhnutné, aby bol podnikateľ aktívnym na dotknutom relevantnom trhu a bol v pozícii priameho či nepriameho konkurenta ostatných účastníkov dohody, resp. aby sa podieľal na dohode rovnakým spôsobom ako jej ostatní účastníci. Postačuje, ak bude v rozsahu požadovanom súťažnými pravidlami preukázaný prejav jeho vôle, že súhlasí, hoci aj mlčky, s cieľmi protisúťažnej dohody a zároveň bude preukázané, že prispel k vykonaniu dohody, hoci aj podriadeným, vedľajším alebo pasívnym spôsobom“.

KS BA v tejto súvislosti ďalej dodáva, že ak by importérovi Porsche Slovakia nebola uložená pokuta z dôvodu nesplnenia podmienok na programe zhovievavosti – leniency, hoci takúto žiadosť podal, uvedené neznamená, že dôkazy ním predložené v leniency žiadosti nemožno v konaní vôbec použiť, hoci by mali inú dôkaznú silu, než akú pripisuje Súdny dvor EÚ dôkazom predloženým leniency žiadateľmi.

KS BA ďalej zaviazal úrad vypočúť dvoch svedkov, ktorých považuje za kľúčových na objasnenie skutkového stavu veci. S poukazom na to, že úrad v predmetnej veci primárne vychádzal z leniency žiadostí a kópií emailov, ktoré predložili leniency žiadatelia, pričom ide o fotokópie e-mailovej komunikácie, je podľa súdu podstatné vyhodnotiť, či ide o celkovú e-mailovú komunikáciu ohľadom dohody alebo len o vyňaté fragmenty, na ktoré mohla nadväzovať ešte ďalšia komunikácia (už nepredložená a nezohľadnená), ktorá mohla vnieť viac svetla do zistenia skutkového stavu veci. Je pritom podľa jeho názoru potrebné overiť tvrdenia leniency žiadateľov (najmä keď dôkazy predložili len o fotokópii) prostredníctvom ich serverov.

Ďalej tiež uvádza, že úrad si môže dôkazy (informácie) vyžiadať aj od hostingovej spoločnosti, ktorá poskytuje podnikateľovi služby webových stránok a elektronickej pošty, a vyzvať ho/ich na predloženie dôkazov selektovaných napríklad podľa dátumu, predmetu, e-mailovej adresy odosielateľa alebo prijímateľa v období, v ktorom tieto hostingové spoločnosti poskytovali podnikateľovi uvedené služby a zároveň v období posudzovanej dohody. Vyžiadanie takýchto dôkazov nie je podľa súdu časovo náročné a ani ich porovnanie s už vykonanými dôkazmi (fotokópie e-mailov), ktoré sú súčasťou administratívneho spisu.

Súd konštatoval, že dokazovanie týkajúce sa posudzovanej dohody v časti koordinácie postupu vo verejných obstarávaníach a súťažiach považuje za dostatočné. Hoci leniency žiadatelia predložili v tejto otázke len fotokópie e-mailov, úrad vykonal dokazovanie u jednotlivých verejných obstarávateľov a obstarávateľov, ktorí mu predložili súťažné podklady s definíciou predmetu zákazky a požiadavkami na obstarávané vozidlá, ponuky uchádzačov, protokoly o komunikácii s uchádzačmi, zápisnice z vyhodnocovania ponúk, objednávky, kúpne zmluvy uzatvorené s úspešnými uchádzačmi vo verejnom obstarávaní alebo obstarávaní. Listinné dôkazy od verejných obstarávateľov alebo obstarávateľov potvrdzujú existenciu komunikácie medzi dotknutými účastníkmi a jej obsah, preto v tejto časti mohol úrad dospieť k záveru o dohode obmedzujúcej hospodársku súťaž a o sankciách zaň. O takomto preukázaní skutkového stavu však nemožno podľa jeho názoru hovoriť vo zvyšnej časti posudzovanej dohody.

KS BA sa síce stotožnil so záverom prijatým v správnom konaní, že žalobcovia sa verejne nedištancovali od posudzovanej dohody, pričom niektorí z nich boli v e-mailovej komunikácii aktívni, ostatní len pasívne správy prijímali a nereagovali na

ne, a teda nevyvrátili domnienku o svojej účasti na posudzovanej dohode, avšak poukazuje na závery Súdneho dvora EÚ v tom, že podnikateľ môže vyvrátiť domnienku o svojej účasti na zosúladenom postupe alternatívne aj dôkazom o systematickom uplatňovaní zľavy presahujúcej dohodnuté obmedzenie (C-74/14, bod 49). Poukázal na to, že žalobcovia predkladali v konaní ekonomické analýzy o tom, že konečným spotrebiteľom poskytovali zľavy v iných výškach, ako sa uvádzalo v posudzovanej dohode. Správne orgány však na predkladané dôkazy - ekonomické analýzy nereflektovali a považovali ich za nadbytočné, v dôsledku čoho je konanie zaťažené vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Z uvedeného dôvodu je rozhodnutie predčasné.

K námietke žalobcov o neprimerane vysokej pokute odkázal KS BA na odôvodnenie rozsudku v časti nedostatočne zisteného skutkového stavu, preto považoval za predčasné v tomto štádiu konania uložiť konkrétnu sankciu konkrétnym subjektom a bližšie sa námietkou neprimerane vysokej pokuty nezaoberal. Za predčasný považoval aj výrok o zákaze účasti vo verejnom obstarávaní vo vzťahu k žalobcovi ARAVER. Zároveň reagoval na námietku žalobcov, pričom konštatoval, že nie je potrebné, aby výrok o pokute bol uložený samostatným právoplatným rozhodnutím a až po ňom by malo byť vydané ďalšie samostatné rozhodnutie o uložení zákazu podľa § 38h zákona č. 136/2001 Z.z., pretože by to bolo v rozpore s citovaným ustanovením, ktoré túto podmienku neurčuje, aj so zásadou hospodárnosti a efektívnosti administratívneho konania. Úrad pripravuje proti rozsudku kasačnú sťažnosť na Najvyšší súd SR.

ABSTRACT:

[KATARÍNA FODOROVÁ: A SELECTION OF SLOVAK COURTS' DECISIONS IN MATTERS OF COMPETITION PROTECTION].

The Regional Court in Bratislava canceled decision of the Council of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic No. 2020/DOH/POK/R/15 of 15 May 2020 and also the first –instance decision of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic, the Division of Cartels No. 2020/DOH/POK/1/2 of 3 February 2020 concerning cartel agreement between 18 undertakings – sellers and importer in the market of the sale of new Volkswagen passenger and commercial motor vehicles in the territory of the Slovak Republic. The parties to the agreement agreed on the amount of maximum discounts provided for individual types of Volkswagen vehicles and divided the territory of the Slovak Republic according to the regions, in which they have their premises. The participants to the agreement also divided customers who purchased vehicles through public procurements, public tenders or other similar competitions. In this connection they were to coordinate their participation and the procedure for submitting bids in the public procurement process, in public tenders or in similar competitions concerning the sale of Volkswagen passenger and light commercial vehicles in the territory of the Slovak Republic. For the purposes of implementing the agreement, the participants exchanged sensitive business information. The Council of the Antimonopoly Office of the Slovak Republic which changed the first-instance decision in the part of the sanctions has imposed fines totalling EUR 6 729 537,80 on the participants to the proceedings.